

Boros Imre: Pénzügyi szolgáltatás?

2015 március 16. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A pénzintézetek tipikus közvetít?-szolgáltató egységek a szó legköznapibb értelmében.

A szakirodalom a pénzügyi szektor tevékenységét abban jelöli meg, hogy kezeli az állampolgárok, a vállalkozások pénzét azok megbízása alapján, számlákat vezet, fizetéseket teljesít és követeléseket szed be, az ideiglenesen

szabad eszközökért kamatot fizet, valamint végrehajtja megbízói befektetési utasítását, és ezenfelül tanácsokkal is szolgál pénzügyi kérdésekben. Tehát közvetítést végez ügyfelei megbízásából. Ezt teszi akkor is, amikor hitelt nyújt, hiszen azt nem a saját pénzéb?l, hanem a betétesekéb?l teszi. Saját pénzét m?veletei közben felmerül? kockázatainak fedezetére, biztosítékként használja arra az esetre, ha közvetít?i min?ségében kár érné, mert hitelei nem térülnek meg, vagy befektetései befuccsolnak, hogy betétesei pénzét még ezekben a nem kívánt esetekben is vissza tudja adni.

A pénzintézetek tehát tipikus közvetít?-szolgáltató egységek a szó legköznapibb értelmében. Sokan voltunk, akik így gondoltuk egészen a legutóbbi id?kig, amíg ebben a hitünkben a nemzetközi és hazai a pénzügyi szolgáltatókkal kapcsolatos, véget érni nem akaró, veszélyes üzenetet tartalmazó eseménysorai meg nem ingattak. Gondolunk a szép számú hazai és nemzetközi – kirobbant és elhallgatott – pénzügyi botrányra, legutóbb éppen a Buda-Cash, a Quaestor és más brókerházak körüli zavarokra.

A feltárt, s immár egymilliárd eurót meghaladó veszteségek a nálunk hússzor nagyobb méret? német gazdaságban húszmilliárdosak lennének, tehát ott is komolyan kellene venni ezeket. (Ausztriában is gondot okozott az Alpe Adria-bankbotrány, amely a hivatalos közlés szerint milliárdokban kifejezve is két számjegy? veszteséget okozott, és hozzájárult az ország befektetési min?sítésének egy fokozattal való leszállításához.) Sajnos sem magunkról, sem sz?kebb politikai közösségünkr?l, az Európai Unióról, de az Egyesült Államokat is magában foglaló euroatlanti térségr?l sem mondhatjuk el, hogy vége szakadt volna a „szolgáltató” pénzügyi szektor visszaéléseinek.

A társadalmakat károsító visszaélések hosszú sorára jellemz?, hogy a legritkább esetben vannak felel?sök, felel?sségre vonás meg egyáltalán nincs, a veszteség végszámláját pedig az adófizet?knek (a költségvetéseknek), illetve id?nként a károsult ügyfeleknek kell állniuk. A történelmi hitelesség kedvéért célszer? legalább a közelmúlt hazai pénzügyi botrányait nevesíteni.

A rendszerváltás idején a rendszerváltó elitek figyelmét messze elkerülte, hogy keressék a nagyfokú eladósodás valódi okait, pedig a rendszerváltást is éppen az alapozta meg, hogy az adóssággyártás már nem volt tovább folytatható totális gazdasági összeomlás nélkül. Az ennek okairól készült alapos szakér?i elemzések visszhang nélkül maradtak, az eladósodás f?szerepl?i pedig egérutat nyertek, és rendszerváltó „szakemberekként” folytathatták tevékenységüket a legfontosabb pénzügyi szolgáltató vezérl?pultok mellett. Az államkassza zokszó nélkül fizetett mintegy ötmilliárd dollárnyit a bankok konszolidálására, és átvállalt húszmilliárd dollárnyi, évtizedek alatt felhalmozott veszteségterhet a jegybanktól. Ezek nélkül a feltáratlan tételek nélkül ma az államadósság a nyolcvan százalék körüli szint helyett akár ennek fele is lehetne, a gazdaság negyedszázadnyi pangásközeli állapot helyett akár meg is háromszorozhatta volna teljesítményét.

Nem tekinthet? ezek után véletlennek, hogy a rendszerváltás utáni pénzügyi szolgáltató szektor menetrend szerint szolgáltatta a botrányokat. A Budapest Bank sikerrel tagadta le valós pénzügyi helyzetét, amib?l a parlamentig ható botrány keletkezett, majd olyan áron sikerült a bankot „értékesíteni”, hogy a kormánynak évekig kellett

tízmilliárdokat fizetnie az új tulajdonosnak vételár helyett. Hasonló sors jutott a hajdani Posta Banknak is, ezúttal százötvenmilliárd forint állami pénz bánta. A jegybank bécsi leánybankjának, a CW Banknak veszteségi összege soha nem került napvilágra, de a botrány két évig kavargott. Az ország közvéleménye szó nélkül nyelte le a tényt, hogy a hárommilliárd dollárnyi friss t?kével ellátott állami bankokat szinte ajándékba adták piacon kívüli, ismeretlen magánalkuk keretében baráti befektet?knek azok, akiknek mondataiban kötelez? jelleggel legalább kétszer volt hivatkozás a piac mindenhatóságára.

Hosszú sora volt a kisebb pénzügyi szolgáltató, befektetési és brókercégeknek. Volt itt Globex-, Baumag-, K&H Equities-botrány és csalás, mind következmények nélkül. Most pedig egy újabb eurómilliárdos brókeradag. Joggal merül fel a kérdés, hogy így szolgáltat-e a pénzügyi szektor. Szolgáltatásai permanens botrányokból és károkozásból állnak nemcsak nálunk, de mindenütt, abban a szövetségi rendszerben, amelyben élünk? Ha így van, akkor vajon miért? Lehet-e ezt vég nélkül t?rni? Ami a magyar ügyeket illeti, a válasz kézenfekv?. Nem nálunk d?lt el ugyanis, hogy milyen rendszerváltás valósul meg.

A hajdani Andrew Sarlós mondása szerint egymillió dollárt fordítottak arra, hogy a rendszerváltáshoz kapcsolódó törvényeket átpréseljék az átmentett hazai pénzügyi elit segítségével a parlamenten, híven követve a liberalizáció és dereguláció nemzetközi mintáit. Csak semmi szabály, semmi korlát, mert mindez a piac m?ködését zavarja, szólt és szól még ma is a vezérszólam. Korlátok a kockázatvállalás el?tt se legyenek! A prudens bankári magatartás csak retorikai fordulat, fügefalevél, nyugodtan lehet az ügyfelek pénzét kockáztatni. Ha beüt a krach, és elúszik az ügyfelek pénze, az az ? bajuk és a kormányé, amely álljon helyt és fizesse ki a veszteseket, és tegye be a bankba is a szükséges pénzt. Baj esetén meg jól el lehet verni a port az államon, hogy nem volt hatékony az ellen?rzés, aminek aktív jelenlétét a baj el?tt két nappal még a piaci folyamatokba való durva beavatkozásként illett aposztrofálni.

Az azonban, hogy mi lenne a teend?, már régóta világos: az ésszer? kockázatvállalás szabályozása és az erre alapított hatékony ellen?rzés. Ennek azonban még az euroatlanti térségben – így annak részeként hazánkban sem – nem virradt fel a napja. S hogy meddig kell még erre várnunk, azt nem látjuk.

Boros Imre - magyarhirlap.hu

Tisztelt olvasók! Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** facebook oldalát, a következ? címen: https://www.facebook.com/flagmagazin
- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!
www.flagmagazin.hu

Ajánló